

23 Μαΐου 2013

Μερόνυχτα στο “Όρος οι αναμνήσεις μου” Έτος 1958 «Στη Μονή Ξηροποτάμου» Νίκος Φωτάκης.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γενικά Θέματα](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

ΝΙΚΟΣ ΦΩΤΑΚΗΣ.

Ξανάρχομαι, στη Δάφνη για να πάρω το δρόμο για τη Μονή Ξηροποτάμου. Σαν να παραξενεύουμε από βλέπω εδώ στη Δάφνη κίνηση. Γίνομαι κοινωνικότερος. Κερνώ τον παλιό μου αγωγιάτη, πού κάθεται στο καφενείο, συζητώ με τον Ενωμοτάρχη διατεθειμένος να μη τελειώσω ποτέ. Δοκιμάζω ένα αίσθημα λυτρωμού. Βλέπω ανθρώπους, πού κινούνται πάνω κάτω. Φωνάζουν. Ασχολούνται σε κάτι. Αισθάνομαι τον εαυτό μου κοντά στη ζωή.

Πριν βασιλέψει ο ήλιος, παίρνω το δρόμο για το Ξηροποτάμου. Ο Ενωμοτάρχης, πού με συνοδεύει ως πιο πάνω, γελάει λέγοντας με πώς είναι αναστατωμένοι οι Μονάχοι με κάτι Ναρκίσσου ς, πού φύτεψαν στη παραλία. Που είναι οι Νάρκισσοι αυτοί; Νάτους. Τρεις Γερμανοί γυμνοκράτες ντυμένοι με το ρόδινο χρώμα της επιδερμίδας των. Ο ένας σκύφτει και φυσάει τα ξύλα πού μαγειρεύουν και οι άλλοι κάνουν ασκήσεις στην αμμουδιά. Είναι φοιτητές, πού περιμένουν κάποιους άλλους για να γυρίσουν όλοι μαζί το Όρος.

Τη στιγμή πού φθάνω στο μεγάλο αυλόγυρο του Μοναστηρίου χτυπάει με το κόπανο τη καπλαντισμένη από σίδηρο πόρτα. Αυτό σήμαινε πώς έκλεινε. Στο αρχονταρίκι με υποδέχεται κάποιος δόκιμος με κοντό γένι και με γυαλιά.

Οι τρόποι του είναι τελείως κοσμικοί. Δείπνησα κάτι πρόχειρο. «Το βρισκόμενο» μου είπε ο άγιος άρχοντάρης, ένας ψηλόσωμος και χονδρός ρασοφόρος. Ο Δόκιμος με συντροφεύει αρκετά. Ζούσε στην Αθήνα, μα πώς και γιατί βρίσκεται στο Όρος ούτε μου είπε, ούτε και τόλμησα να τον ρωτήσω. [\(περισσότερα...\)](#)